

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12982

гр. София, 02.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
закрито заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **10140** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК, чл. 176а от АПК вр. чл. 144 АПК.

Образувано е по Разпореждане № 6615/06.03.2026г. на ВАС, с което е изпратена молба на ръководителя на УО на ОП“РР“2014-2020 за произнасяне по реда на чл. 248 от ГПК.

Съдът след като се запозна с материалите по делото установи следното:

По делото е постъпила молба на 18.02.2026г. на осн. чл. 248 ал.1 от ГПК от СО, представлявана от кмета, чрез адв. П.-Г., с която се иска изменение на Решение№ 2737/22.01.2026г. в частта за разноските, като се иска намаляване на присъдения размер, който СО е осъдена да заплати на ответника в размер на 230 евро до размера на претендираните 360лв. /187,07 евро/, както и присъждане на пълния претендиран размер на адвокатското възнаграждение в размер на 42 799,20 лв. с ДДС по подробно изложени съображения.

Молбата е изпратена на другата страна за становище, като в определения 7-дневен срок от получаване на съобщението отговор не е постъпил.

Постъпила е молба на 06.02.2026г. с правно основание чл. 176а ал.1 от АПК от ръководителя на УО на ОП“РР“2014-2020 , с която се иска намаляване на присъдените разноси за адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на СО , позовавайки се на решение С-438/22 на СЕС, като се изтъква, че посочените в Наредба за възнаграждения за адвокатската работа възнаграждения са само ориентири и съдът следва да прецени във всеки конкретен случай какъв би бил справедливия размер на възнаграждението. Претендира се намаляване на адвокатското възнаграждение до 2000 евро.

По молбата от 06.02.2026г. е постъпил отговор на 02.03.2026г. от процесуалния представител на СО, с който се твърди неоснователност на молбата, сочи се немотивираност на възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, както и аргументирането му с Наредба за възнаграждения за адвокатската работа, съгласно която размерът следва да се определи на сумата от 42 799,78 с ДДС, поради което тълкуванията дадени в решение С-438/22 на СЕС са неприложими. Изтъква, че претендираният от СО размер на адвокатско възнаграждение е в по-нисък размер от този, изчислен по Наредбата, а делото е с фактическа и правна сложност и

процесуалният представител е взел активно участие в процеса.

Молбата на СО е подадена в предвидения в чл. 248, ал. 1 ГПК срок, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Молбата на ръководителя на УО на ОП“РР“2014-2020 е подадена в предвидения в чл. 248, ал. 1 ГПК срок, от надлежна страна и е процесуално допустима

Разгледани по същество двете молби са неоснователни поради следните съображения:

С постановеното Решение №2737/22.01.2026г. г. Съдът е отменил частично Решение №РД-02-14-1739/19.09.2024г. на зам.-министъра на регионалното развитие и благоустройство и ръководител на УО на ОПРР 2014-2020 и е върнал преписката на органа. В останалата част жалбата е отхвърлена.

Съдът е осъдил ответника да заплати разноски по делото на СО в размер общо на 22 000 евро, а СО е осъдена да заплати на зам.-министъра на регионалното развитие и благоустройство и ръководител на УО на ОПРР 2014-2020 сумата от 230 евро разноски по делото.

По отношение на претенцията за размера на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на СО съдът не намира основание за корекция на решението си нито в посока намаляване на същото, нито в посока увеличение до пълния претендиран размер.

С цитираното решение на СЕС не обявява за нищожна Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, но решението определя същата като противоречаща на чл. 101, пар. 1 от ДФЕС, поради което въпросните минимални размери нямат за правоприлагащите органи задължителен характер, т. е. същите са само ориентировъчни, като релевантна в това отношение е фактическата и правна сложност на делото. Последното се потвърждава от последвалото с ДВ, бр. 14 от 2025 г. изменение на Наредба № 1/9.07.2004 г., чието наименование е променено на Наредба № 1/9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Правните изводи на съда относно фактическата и правна сложност на делото не са опровергани с молба на процесуалния представител на СО –нови аргументи или доказателства в тази насока липсват, като се сочи единствено, че броя съдебни заседания не са три, а четири. В тази връзка, няма промяна в правното положение, което е съобразено при присъждане на разноските – преценката за фактическа и правна сложност на делото и съответстващата на нея процесуална активност на адвокат П.-Г. остава същата. Именно съобразявайки Решение по дело С- 438/22 на СЕС съдът е преценил процесуалната активност на адв.Г., правната сложност на спора и съобразно размер на отменената част от акта е отмерил справедливия според него адвокатски хонорар.

Не се споделят аргументите на процесуалния представител на зам.-министъра на регионалното развитие и благоустройство и ръководител на УО на ОПРР 2014-2020 за намаляването на адвокатския хонорар до 2000 евро по съображения, които са ирелевантни. Както се каза по-горе съдът е съобразил Решение по дело С- 438/22 на СЕС, в което се сочи, че размерите на възнагражденията на адвокатите следва да се преценяват от съда съобразно вида на спора, материалния интерес, вида и количеството на свършената работа и фактическата и правна сложност на спора, което именно е сторил съда, при отсъждане на размера на адвокатския хонорар. Неотнормими са аргументите за това дали страната би могла да ползва юрисконсулт или адвокат, както и неконкретизираните и неаргументирани с правни основания и доводи твърдения, че следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение пред първата инстанция в размер от 100 до 450лв.

По отношение юрисконсултското възнаграждение съдът също не намира основание за корекция на решението си.

Съгласно чл. 24 ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ по административни дела

възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лв.

В съдебно заседание от 16.10.2025г. процесуалният представител на ответника е претендирал юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лв. Подобно искане е направено и в писмени бележки по делото, депозирани на 27.02.2025г. по делото./л.195/, което е максималния предвиден размер по чл. 24 ал.1 изр. 2 от НЗПП в действащата редакция към момента на претендиране на възнаграждението. Следователно искането е за присъждане на максималния размер, предвиден в Наредбата, независимо, че е посочена сума като абсолютна стойност.

Съдът обаче е съобразил нормативната промяна на разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, която е влязла в сила на 01.10.2025, след направеното искане за разноски и преди постановяване на съдебното решение, поради което се е позовал на относимата към постановяване на съдебното решение норма, като е присъдил максималния размер на възнаграждение за административни дела с материален интерес. Ето защо е присъдил сумата от 450лв. или равностойността в евро-230 евро. Доколкото правилата за разноските имат процесуален характер, те се подчиняват на принципа за незабавно действие на новия процесуален закон. Процесуалният закон се прилага за всички висящи производства от момента на влизането му в сила, какъвто е настоящия случай.

В решението е допусната фактическа грешка като вместо чл. 24 ал.1 изр.2 е изписано чл. 25 ал.2 от НЗПП. Доколкото тази грешка не се отразява на волята на съда, изразена в диспозитива на решението, то не следва да се предприема произнасяне за поправка на очевидна фактическа грешка.

Поради горното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна молба на 18.02.2026г. от СО, представлявана от кмета, чрез адв. П.-Г., с правно основание чл. 248 ал.1 от ГПК, с която се иска изменение на Решение№ 2737/22.01.2026г. в частта за разноските.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна молба на 06.02.2026г. с правно основание чл. 176а ал.1 от АПК от ръководителя на УО на ОП“РР“2014-2020, с която се иска изменение на Решение№ 2737/22.01.2026г. в частта за разноските.

Определението може да се обжалва с частна жалба, чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал. 3 от АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: